

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Den gamle skade

Citation: Wessel, Johan Herman: "Den gamle skade", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid65638.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

DEN GAMLE SKADE.

Non est in Medico, semper relevetur ut æger.

Den, som Naturen holde vil i Live
I mange Aar,
Til sidst maae gammel blive.
Den Sætning man mig vel tilstaaer;
Jeg mig og den indrømmet beder,
At man i Alderdom
Langt mere fryser end man sveder.
End om den tredie kom?
Naar vi har tredsindstyve lagt tilbage,
Vi blive meer og meere svage.
Saa blev, saa kan vi andre blive,
Den Bestemødrers Bestemoer,
Som havde en Malbeur i Fior,
Den jeg nu skal beskrive.

Hun vaklede, og frøs,
Skjønt man paa hendes Ovn stort Rugbrød kunde baget.
Ja om en ung catholsk enfoldig Knøs
Man havde ind til hende sluppet,
Jeg troer, han bleven var beskuppet,
Og Heeden havde for lidt meer end Skiærdsild taget.
Men i de sidste Kuldens Dage
Lidt efter lidt vi døe,
Og Isen i vort Blod trods al Umage
Vil ikke tõe.
Saa var det fat med min Heltinde.
Ei Ovnen langt fra hendes Sæde stod,
Dog fryser hendes Ryg. Hun paa usikker Fod
Ved Krykkens Hielp der søger hen at vinde.
Det kosted' stor Ulempe, megen Tiid,
Før hun kom did;
Men meer Ulempe, længer Tiid,
Før Frugt hun høstet af sin Fliid.
Hun høster den til sidst, og Ting faaer saa i Stand,
At blottet Ryg hun nu mod Ovnen sette kan.
O hvilken Lise der! hvor gamle Moer sig gotter !
Hun kunde ønsket sig
Saadan at staae evindeligt.

Hvor gierne vilde jeg, min Læser og min Ven I
At her jeg slap at brage men.

59

Men Tvi! de vindesyge Hottentotter.
(Om Navnet Hottentot
Dig synes dem for godt,
Min Herre!
Saa maae du frit dem kalde noget værre.)
Jeg meener .dem, som bragte først til Landet
Den Indiens Urt,
Som koster os saa mange Penge,
For hvilke tit arbeides suurt
Og længe.
Og for ei længer jer at holde op med Snak:
Tobak.

Den, som har guule Haar, han vil dem have kruset.

Saa gik det Kierlingen.
»Kun halvveis,« sagde hun, »jeg er i Paradiis :
Alt efter Ønske var, naar jeg nu fik en Priis.«
Jeg veed ei, hvordan hun fik Daasen op, og snuset.
(Mærk her, hvad Ondt Tobak anstille kan, min Ven)
Hun fik dog kun den halve Priis,
Den anden halve faldt, da Konen faldt,
Mod Ovnens baglænds faldt.
Jeg gider ei fortalt
(Jeg kan ei) Jammerskriget og Gebærden
Ved denne Lejlighed.
Nok Læser at du veed,
Hun meer end vanlig snart sig reiser op;
Dog ikke saa gesvindt, at hun jo paa sin Krop
Et bagvendt Aftryk faaer
Af det forvorpne Aar,
Da Ovnens først kom ind i Verden.
Det var Aar 1601.

For at kurere denne Meen,
Man lader Smeden, Stædets Doctor, hente;
Han hende lod ei længe vente.
Han Skaden seer, og bliver vaer
Aftrykket, hun paa Kroppen bar.
Han korsede sig strax,
Og sagde ved sig selv: »Hvad, Hexer nu til Dags ?
Thi hun det havde ei til saadan Alder bragt,
Om ei med Hexerie og Satans Magt.
Hvad nu! Aar 1091 hun Skaden fik!«^{*)})
Og derpaa høit: »Hør Kone! I maae mig forlade,
Jeg ikke kan, og ikke hele vil jer Skade,

*
- 60

Den alt for gammel er.« Han bød Farvel, og gik.
Med stor Umage
Ham Husets Folk fik bragt tilbage.
Den Kiærling tænkte saa:
Han om Betaling tvivle maae,
Og sagde: »troer I, jeg Jer ei betaler,
Saa Penge forud tag, see der! tag de to Daler!« -
»Nei ei for 3 og ei for 4 eller 5 og 6
Og ei for endnu flere
Vil jeg kurere,
Fi!
{Jeg taler reent,
Som det er meent)
En Hex.
Og det er L
Kureer dig selv saa godt du kan.«
Og dermed foer paa Dør den gode Mand.

Moral.

Den sundeste og beste Lære,
Som heraf drages kan, det vil nok denne være :
Et Aarstal paa urette Sted
Og i Utide Snuus
Kan gjøre Folk confuus.
Jeg ingen mere sund og ingen bedre veed.